

1186

D 204

Oscar Madsen

Haandværker- Viser.

Musiken

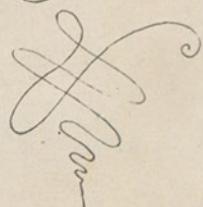
komponeret

og

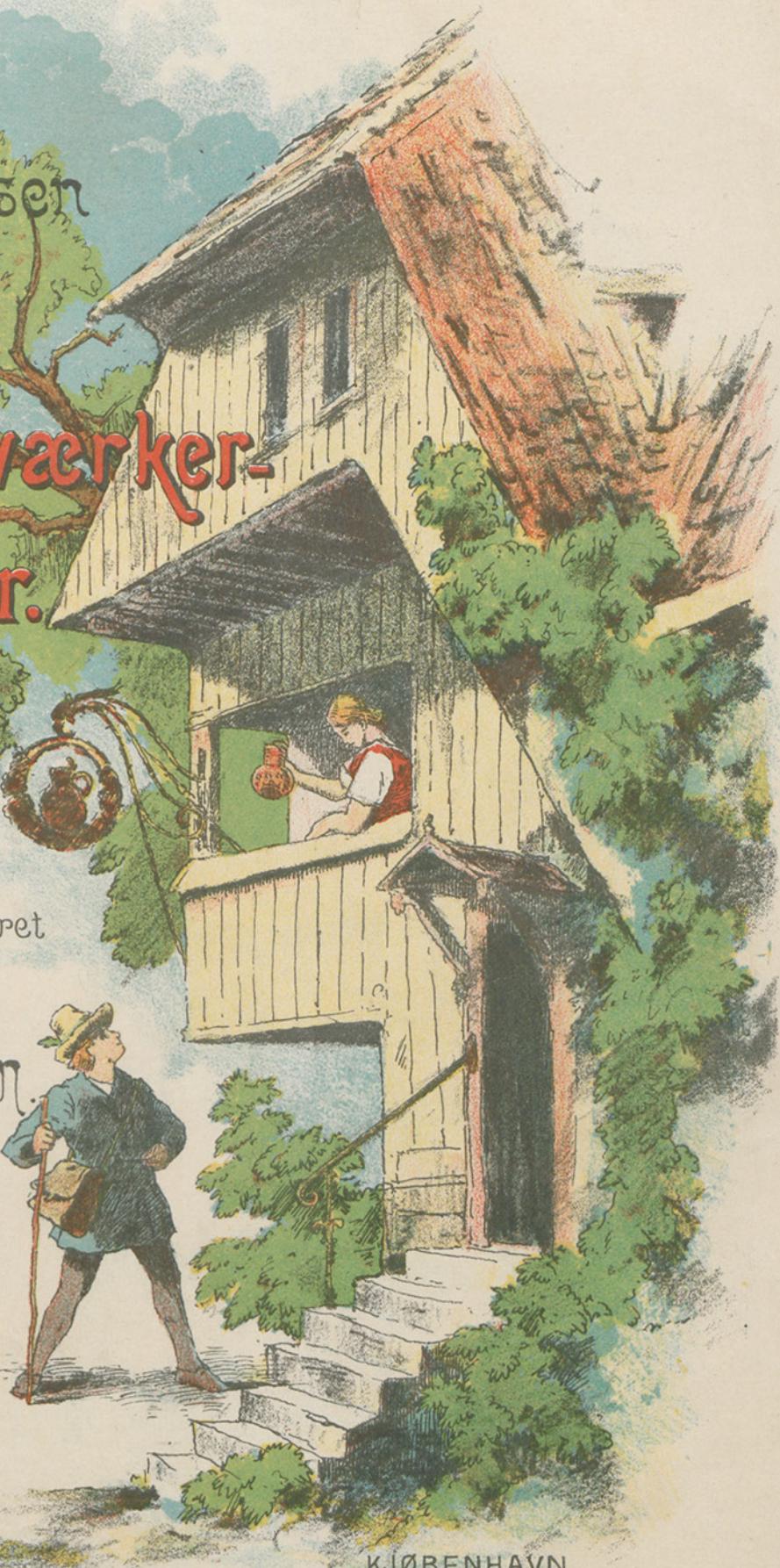
arrangeret

af

Olfert Jespersen.

Forlæggerens Ejendom.

KJØBENHAVN.

Wilhelm Hansen, Musik-Forlag.

VÆVERSKEN.

3

Allegro non troppo.

Olfert Jespersen.

mf scherzando

p

Animato.

1. En lil - le væ - ver
2. En lil - le væ - ver
3. En lil - le væ - ver

Væ - ver - ske kan ta'e sig Ver - den grum - me let, *ppaccele.*
Væ - ver - ske den he - le lan - ge Dag er glad,
Væ - ver - ske hun ta'er sig al - drig Ver - den nær.

rando

hun mens Hun meno

11213

Wilhelm Hansens Nodestik-og Tryk, Kjøbenhavn.

4

pas - ser Væ - ven paa et Haar, og hvem kan krum - me
 hun gaar til og fra sin Stol og pas - ser paa sin
 spin - der selv sin Lyk - kes Traad, hen til sin Hjær - tens -
rit.
 det?
 Lad.
 kær.
pp accelerando
Hun
Hvor
„Vil

vir - - ker til Sen - gen sit Drejl og sit
 I - - slæt og Ren - - de - garn par - - res, hun
 Du væ - re min, saa skal jeg væ - re
messo, espressivo
 Lin, og spør' ej om Sen - gen er
 ser, og læ - - rer sin Kunst og des -
 din" de gan - - ger til Præ - sten, han

Din el - ler min. Nej, hun væ - ver blot
 u - - den lidt mer. Og hun væ - ver sit
 pyn - - ter sig fin, og saa væ - ver han
p calando
ritard.

Vad - mel, og saa slaar hun det sam-men, væ - ver
 Vad - mel, og saa slaar hun det sam-men, væ - ver
 Vad - mel, og saa slaar han dem sam-men, væ - ver

rit. Vad - mel, slaar det sam-men og la'er Skyt - ter - ne
 Vad - mel, slaar det sam-men og la'er Skyt - ter - ne
 Vad - mel, slaar dem sam-men, - og la'er Skyt - ter - ne

gaa. Ja hun væ - - ver sit Vad - mel, og saa
 gaa. Ja hun væ - - ver sit Vad - mel, og saa
 gaa. Ja saa væ - - ver han Vad - mel og saa
più mosso mf

slaar hun det sam - men, væ - vér Vad - mel, slaar det
 slaar hun det sam - men, væ - ver Vad - mel, slaar det
 slaar han dem sam - men, væ - ver Vad - mel, slaar dem

sam - men og la'er Skyt - ter - ne gaa.
 sam - men og la'er Skyt - ter - ne gaa.
 sam - men og la'er Skyt - ter - ne gaa.

DE PIGEBØRN.

Con moto.

Sextus Miskow.

1. De
2. Vi
3. Man

Pi - ge-børn-de er nu en-gang som-saa, de kan gø - re med os som de
sværmer om-kring i den grønne-ste Vaar, saa - dan som det passer sig
kom - mer til Skæls-aar og Al - der en-gang, ja, det er nu no - get jeg

vil, ja gan-ske som selv - de vil. En Vækst som et Aks saa
bedst, saa-dan som det pas - ser bedst. En fej - en-de Vals, en
tror, ja, det er nu no'et - jeg tror. Saa duk - kerde frem de

er vi der straks, og hvad skal man si - ge der - til. Man
Arm om en Hals, det gaar u - den Lys - ning og Præst. Saa
Tan - ker om Hjem og selv sæt - te Fod un - der Bord. Saa

glem - mer sin Pligt for et vak - kert Ge - sicht, og det gør nu slet in - gen
kom - mer en Dag man skif - ter sin Smag og vil om i en helt an - den
væl - ger vi ud den kön - ne - ste Brud af he - le Flokken den

Ska - de, saa - læn - ge man tae r sit Liv som en Dans, paa en
 Ga - de. Saa si - ger man Stop med den ly - sti - ge Dans, paa en
 gla - de, og hvis hun vil ha' os, ja saa bliér der Dans paa en

rit. Alla Valse.

der - til ind - ret - tet E - stra - de. Hjær - tet slaar og ens
 der - til ind - ret - tet E - stra - de. Ens Hus er tomt og ens
 der - til ind - ret - tet E - stra - de. Men hen - ter man en

Pd. *

Kind er hed og Fan - den skal mig an - nam - me, det
 Seng for bred og det ku' væ - re det sam - me, om
 an - den Be - sked saa maa man sig gru - e - lig skam - me, for

hør' nu en Gang med til en Smed at han skal ha' sig en Flam -
 ej det hed: hvader det for en Smed der ik - ke har sig en Flam -
 det er sgu in - te en rig - tig Smed som ik - ke har sig en Flam -

Pd.*

me.
 me.
 me.

mf

GROVSMEDEN.

Alla Marcia.

A. Etlinger.

Grov-smed maa fær - des ved Am - bolt og Slæg, maa.
Grov-smed han har kun til Maa - de For - stand. Hvor.
Grov-smed ser tidt helt be - drø - ve - lig ud, det.

ham - re og smæl - te og svej - se, bag.
For - ham - ren svin - ges og ban - ker, der.
vol - der den ry - gen - de Es - se; er.

Værk - ste - dets Væg, der hjæl - per ej Præk og.
fin - der en Mand det bed - ste han kan, det.
svær - tet hans Hud og so - det hans Skrud, han.

On - sker, som vi - de vil rej - se; han
 er just ej høj - lær - de Tan - ker. Men
 vin - der slet in - gen Prin - ses - se. Men

spæn - der sin Arm og han stram - mer sin Kno, mens
 skidt, naar sin Gær - ning han pas - ser kun tro - saa
 ly - ser et Øj - e - par mildt i hans Bo, og

Gni - ster - ne fy - ger og flam - - mer. Saa
 der hvor han sig - ter han ram - - mer, han
 var - mer hans fat - ti - ge Kam - - mer, saa

slaar han et Slag, som kan gæl - de for to, saa
 slaar dog et Slag der kan gæl - de for to, saa
 slaar han et Slag, ja saa slaar han for to, saa

tadt som han svin - - ger sin Ham - - mer.
 tadt som han svin - - ger sin Ham - - mer.
 tadt som han svin - - ger sin Ham - - mer.

BRANDMANDEN.

N. K. Madsen-Stensgaard.

Maestoso.

f

1. Det
2. Den
3. Den

klem - ter gen - nem Ga - den, nej sik - ken et Hal - laj! der
 sor - te Brandmand bor. nu saa fint som paa et Slot, de
 sor - te Brandmand ken - des saa let paa sin Hjælm, - sin

kom - mer jo Sprøj - ten med sit Mand - skab. Hvor
 ved nok der hvor Vol - den den gik fløj - ten; han
 Øk - se maa han bru - ge man - ge Gan - ge, men

Bran - den er? ja sag - tens hvor af Il - den der gaar Røg, og
 har et væl - digt Taarn med en ny - de - lig Ka - lot, og
 han kan bru - ge me - get me - get me - re den Skælm, der

hvor en Gav - tyy smad - re - de et Brand - skab. Vi
 un - der den til Tør - ring hæn - ger Sprøj - ten; og
 hø - rer jo en E - va til hver Slan - ge. Den

mø - der op paa Plet - ten, saa ma - ge - løst præ - cist, med
 der er han be - stan - dig til Ud - ryk - ning klar, paa
 Gut som ik - ke blin - ker naar Lu - er om ham slaar, og

al - le de Sprøj - ter som vi ej - - er, men,
 mind - ste Vink af Carl - sen el - ler Mej - - er, det
 som ej hel - ler blin - ker for en Baj - - er, kan

poco rit.

ik - ke Spor at sluk - ke, af Il - den ej en Gnist, det er
 gaar sgu saa ge - svindt som at tæn - de en Ci - gar; - en
 komme galt der - an, naar i Brand hans Hjær - te gaan, og

a tempo
4 3 2 1 3

ba - re en, der lidt med Il - den le - ger.
 Brand - mand han med Il - den ba - re le - ger.
 naar for - læn - ge han med Il - den le - ger.

GLASPUTEREN.

Olfert Jespersen.

Con moto.

1. Vi
2. Vi
3. En

la - ver det pu - re - ste Glas, et
la - ver det pu - re - ste Glas, vi
Mand kan se dybt i sit Glas, saa -

Glas skal nok fin - de sin Plads, ja det
la - ver det net - op til - pas ja saa
laen - ge til han bli - ver „nass“, og saa

fo - ler vi sik - kert i Aan - - den, vort
sle - bent og skært saa det dril - - ler; de
sky - der han Skyl - den paa Glas - - set. En

Glas skal nok gaa det sto - ler vi paa, de
Glas til Din Drik, de Glas til Dit Blik, til
Da - me sin Fejl bli'er var i et Spejl_ saa

vil ta - ge det op med Haan - den. Men naar
 Ru - der og Spej - le og Bril - ler. Men naar
 sier hun at Spej - let ej pas - sed'. Og hvad

> cresc.

ba - re saa, ja naar ba - re saa de
 ba - re saa, ja naar ba - re saa, de
 gör man saa, ja hvad gör man saa naar de

rit.

Men - ne - sker ik - ke faar Nyk - - ker, for vort
 Men - ne - sker ik - ke faar Nyk - - ker, for det
 Da - mer faar saa - dan - ne Nyk - - ker? Vi tør

Glas kan nok gaa, men det kan og - saa gaa, det
 hæn - der ej faa at i Glas - set - de saa, til
 ban - de der - paa, at vort Glas skal be - staa, naar

kan og - saa gaa i Stykker.
 selv de gik helt i Stykker.
 alt an - det gaar i Stykker.

VI HAANDVÆRKERSVENDE.

Alla Marcia.

Finsk Rytterimarsch.

f p
 1. Som
 2. Vi

Haand - vær - ker - sven - de i Li - vet vi gaan med
 Haand - vær - ker - sven - de vi kæv - les saa tadt,

Skødskind og Ham - mer og med Ar - bej - dets Kaar, maa
 ved vi dog ik - ke hvor - for selv vi har stridt, vi

sli - de for Da - gen i Værk - ste - dets Larm, men
 glem - mer saa ha - stig de harm - ful - de Ord og

ø - ver vor Vil - je mens vi hær - der vor Arm.
 ræk - ker helst Haan - den til vor Ven og vor Bror.

Fløj - ter saa en mun - ter Sang alt ef - ter vort Ge - hør,
 Hvor - for skal man gem - me vel paa gammelt Had og nyt?

Haandværkssven-den im - mer har et præg - tigt Hu - mør. I
 Der er bed - re Brug dog for vor Kraft, vort Ge - myt. For

Søn - da - gens Puds og paa Ar - bej - dets Dag, det
 Fri - hed, for Ret og for Land og for Flag, det

gæl - der om at kun - ne slaa et dun - dren - de Slag.
 gæl - der om at kun - ne slaa et dun - dren - de Slag.

Der er lavt i vor Hyt - te og trang er vor Vraa, men der
 Der er lavt i vor Hyt - te og trang er vor Vraa, vi har

bliér dog nok Rum til en Viv og de Smaa. 1-2. Gaar det
 slet ik - ke Raad til at split - te de faa.

op el - ler ned, bliér der Brug nok i - gen for den

ra - ske, flin - ke, vir - ken - de Haand - vær - ker - svend.

